

беше седнал побелял старец с дълга-дълга брада. Той ловеше риба. Щом ме видя, кротко ми каза: „— Защо плачеш, мое момче?“ — Остави връвта и дойде при мене. Искях да избягам, но той ме помилва по страните и ми каза: — „Аз нищо не ще ти направя. Нали ти си момченцето от бялата кжщичка?“ Аз се успокоих и му разказах всичко, което се беше случило с мене. — „Аз ще ти покажа пжтя“ — ми каза той. — Ти не си добро момче, — помниш ли? Веднаж имаше буря в гората... А ти не ми отвори... Тогава отидох в гората, и джрветата се показаха по добри от тебе — подслониха ме... Ти нали не ще бждеш вече тжй лош?“ Обещах му. И той ме хвана за ржката и ме заведе у дома. А после се скри в гората и чух го да пее.

„По-кжсно той ми дойде на гости.

„Имаше буря. Широко се люлееше гората. И страшно шумеше. Ту извиваше песен в куминя, ту заплакваше под прозорците. След туй livна пороен джд. Капките затропаха по стжклата. Светкавици цепеха небето. А после изпод земята се понасеше гржм, като да се проваляше света.

„Бях се свил в кжта — боях се от джда и тжмината. Татко беше отишел в село по работа и не се беше вжрнал. А вжн бурята все посилно свирепстваше.

„По едно време някой зачука на вратата.

„— Татко, ти ли си? попитах аз.

„Чух някой да ми отвржща: — Не е татко ти. Момченце, отвори!“

„И аз познах гласа на Горския Дух: — Стар Чичо, сега ще ти отворя — извиках аз радостно и му отворих.

„Той влезе цял измокрен. От брадата му течеше вода. Той трепереше от студ. Приблжи, помилва ме, и седна до огня да се сгрее. После ми каза: — Ти си станал по-добжр. Какво искаш да ти подаря?

„Нищо не му казах. Той джлго ме гледа, и добави: „— Тебе ти се спи. Легни си ей тука, пжк аз ще те пазя. Нали не се боиш от мене?“

„Послушах го и заспах. А когато се пробудих, беше вече утро. Вжн грееше слжнцето и беше росно и свежо. А до главата си намерих една кошничка с